

Nr 40.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 6 mars 1953 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 130, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m.

Rörande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anmärkas följande.

I propositionen föreslås förbud att tills vidare försälja eller till landet införa maltdrycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8 viktprocent. De föreslagna bestämmelserna är av provisorisk karaktär och är avsedda att tillämpas tills 1944 års nykterhetskommittés förslag hunnit slutgiltigt prövas. Sedan flera år har i praktiken alkoholstyrkan i pilsner icke överstigit nyss angivna gräns. Från det föreslagna förbudet uppställs undantag beträffande bl. a. försäljning av julöl. Förbudet kompletteras med vissa bestämmelser angående etikettering av importerade maltdrycker av andra klassen (klassbeteckning m. m.). Bestämmelserna är avsedda att tillämpas f. o. m. den 1 juni 1953.

Det vid propositionen fogade författningsförslaget är av följande lydelse.

F ö r s l a g

till

förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Under den tid denna förordning gäller må maltdrycker av andra klassen, vilkas alkoholhalt överstiger 2,8 viktprocent, icke försälas inom riket eller dit införas i andra fall än i andra och tredje styckena avses.

¹ Bihang till riksdagens protokoll 1953. 7 saml. Nr 40.

Beträffande maldrycker av andra klassen, vilkas alkoholhalt överstiger 2,8 viktprocent, skall vad i särskilda författningar är föreskrivet om införsel till och försäljning inom riket av exportöl äga motsvarande tillämpning.

Utän hinder av bestämmelserna i första och andra stycket må en mörk maldryck av andra klassen med en alkoholhalt av högst 3,2 viktprocent försälas och införas under tiden den 1 december—den 15 januari under benämningen julöl.

2 §.

Maldryck av andra klassen, som införas till riket, må — utom i fall som avses i 1 § andra stycket — icke från tullverket utlämnas, med mindre densamma antingen då den hit inkommer är eller ock därefter genom varuhavarens försorg under tillsyn av tullpersonal blivit försedd med etikett, innehållande uppgift om namnet å det bryggeri, där tillverkningen skett, samt varans klassbeteckning.

Sådan etikett må ej innehålla benämning, som är ägnad att giva maldrycken sken av att vara av annan klass än den, till vilken densamma är hänförlig.

3 §.

Bryter tillverkare mot det i 1 § första stycket stadgade försäljningsförbudet,

eller säljer någon maldryck som i 2 § avses utan att den är försedd med etikett av sådan beskaffenhet som där föreskrives,

straffes som i 28 § 1 och 2 mom. förordningen angående försäljning av pilsnerdriicka sägs. Därvid skall i tillämpliga delar gälla vad i 7 kap. 15 § 2 mom. förordningen angående försäljning av rusdrycker stadgas.

Av tillverkare begången förseelse mot det i 1 § första stycket stadgade försäljningsförbudet må av allmän åklagare åtalas endast efter angivelse av kontrollstyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juni 1953 och skall gälla tills vidare till den 1 oktober 1955; dock skall vad i förordningen stadgas i fråga om sådan under tiden för dess giltighet begången förseelse, som i förordningen avses, äga tillämpning även efter det förordningen i övrigt upphört att gälla.

Till utskottets behandling har överlämnats de i anledning av propositionen väckta likalydande motionerna I: 434 av herr *Svärd* m. fl. samt II: 517 av herrar *Cassel* och *Magnusson*, vari hemställts, »att Kungl. Maj:ts proposition nr 130 måtte av riksdagen avslås».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionerna framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 434.

Till utskottet har vidare inkommit en tryckt skrift från *J. W. Behrens* i bolaget *J. W. Behrens & Co AB*, vari bl. a. hemställts, att förordningens ikraftträdande framflyttas till den 1 september 1953 för att möjliggöra en förlustfri utförsäljning i alla handelsled av allt ineliggande lager av pilsnerdricka hållande en alkoholhalt av 3,2 viktprocent.

I en till utskottet ingiven, den 24 april 1953 dagtecknad skrift har handelsbolaget med firma *Metro-Skandia, Tage Lundberg & Co.*, hemställt, att bestämmelserna om innehållet å etikett, som skall anbringas å maltdryck av andra klassen, måtte träda i kraft tidigast den 15 juli 1953.

Beträffande vad departementschefen anfört vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t får utskottet, i den mån detta icke framgår av den nedan lämnade redogörelsen härutinnan, hänvisa till ovannämnda statsrådsprotokoll.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bl. a. följande.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 18 februari 1953 har kontrollstyrelsen meddelat att Svenska bryggareföreningen till styrelsen skriftligen anmält att föreningen, som sedan lång tid tillbaka tillämpat en alkoholhalt i maltdrycker av andra klassen av högst 2,8 viktprocent, vid möte med föreningens medlemmar den 11 februari 1953 beslutat återuppta tillverkningen av maltdrycker av andra klassen med den alkoholhalt, som nuvarande lagstiftning medger (3,2 viktprocent).

Kontrollstyrelsen har, för den händelse Kungl. Maj:t skulle finna, att den nu tillämpade gränsen för alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen tills vidare borde bibehållas, till sin skrivelse fogat en promemoria med förslag till förordning med provisoriska bestämmelser i ämnet. Detta författningsförslag har såsom *Bihang* fogats till statsrådsprotokollet i ärendet.

Efter remiss har Svenska bryggareföreningen yttrat sig över kontrollstyrelsens förslag.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört följande:

Nykterhetskommitténs betänkande är för närvarande föremål för remissbehandling. Kommitténs förslag beträffande nu förevarande frågor

innebär att den legala maximigränsen för alkoholhalten i pilsnerdricka skall sänkas från 3,2 till 2,8 viktprocent och att starköl med en alkoholhalt av högst 4,5 viktprocent skall få säljas efter samma regler som gäller för svaga viner. Det synes ur olika synpunkter olämpligt att, innan kommitténs förslag slutgiltigt prövas, ändra den nu sedan lång tid tillbaka faktiskt tillämpade alkoholgränsen. Risk skulle därigenom kunna uppkomma att förutsättningarna för prövningen av kommitténs förslag på denna punkt bleve förskjutna. För att kunna bibehålla möjligheterna att från nuvarande utgångspunkter bedöma förslaget synes det därför angeläget att icke alkoholhalten i pilsnerdricka nu höjes utan att man ännu någon tid bibehåller den nuvarande faktiska alkoholgränsen.

För att icke de svenska bryggerierna skall komma i ett annat läge än de utländska bryggerierna, synes det lämpligast att reglera frågan genom lagstiftning, varigenom alla parter blir likställda.

Denna lagstiftning, som alltså endast bör ha provisorisk karaktär, bör icke göras mera ingripande än vad ändamålet kräver. Avsikten är i första hand att förhindra försäljning av maldrycker av andra klassen, som håller högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent. Det torde därför icke vara nödvändigt att ändra maldryckstillverkningsförordningens bestämmelser rörande alkoholgränsen mellan maldrycker av klass II och klass III, utan det synes tillräckligt att stadga ett förbud mot försäljning under viss tid av maldrycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8 viktprocent.

Då den provisoriska lagstiftningen icke synes böra medföra en strängare reglering än vad som tillämpades under den tid överenskommelsen med nykterhetskommittén varade, torde liksom hittills möjlighet böra finnas att under tiden den 1 december—den 15 januari försälja en mörk maldryck av andra klassen med en alkoholhalt av högst 3,2 viktprocent under benämningen julöl.

Tillverkare som bryter mot det föreslagna försäljningsförbudet bör drabbas av straffansvar. Sådan förseelse torde böra jämföras med att någon enligt 29 § pilsnerdricksförsäljningsförordningen överskrider sin rätt till pilsnerdricksförsäljning. Straffbestämmelserna återfinnes i 28 § 1 och 2 mom. nämnda förordning, till vilka hänvisning bör ske. Därvid bör även reglerna om husbondeansvarigheten göras tillämpliga.

Bryggareföreningen har förutsatt att icke varje det minsta överskridande av gränsen 2,8 viktprocent skall föranleda ansvar. Föreningen har därför föreslagit en tolerans av 0,2 viktprocent vid sådana tillfälliga överskridanden, som svårigen kan undvikas.

Enligt uppgift kan förjäsningensgraden med samma tillverkningsförfarande variera i olika brygder, vilket beror på omständigheter, som inte på förhand kan beräknas. Detta har större betydelse ju lägre alkoholhalt som skall hållas. Det lär sålunda av bryggeritekniska skäl vara svårare att gar-

dera sig mot tillfälliga överskridanden av gränsen 2,8 viktprocent än att hålla den högre gränsen 3,2 viktprocent.

För närvarande gäller att bryggeriföreståndaren straffas om alkoholhalten i maltdryck, som tillverkats i skattepliktigt bryggeri och som utlämnats därifrån på kärl, stämplat med beteckning för maltdryck av andra klassen, befines överstiga 3,2 viktprocent. Sådan förseelse må emellertid av allmän åklagare åtalas endast efter angivelse av kontrollstyrelsen (32 § 1 mom. och 37 § tillverkningsförordningen).

Att angivelse av kontrollstyrelsen skall fordras för att åtal skall få anställas torde på grund av det förut anförda böra gälla även överträdelse av det nu föreslagna försäljningsförbudet. Man torde få förutsätta att kontrollstyrelsen beaktar de praktiska svårigheterna och efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tillämpar bestämmelserna med nödig smidighet.

Då de utländska maltdrycker av andra klassen som säljes här i landet bör vara jämställda med de svenska maltdryckerna med avseende å det föreslagna försäljningsförbudet, bör de grundläggande bestämmelserna i 27 § tillverkningsförordningen om etikettering av flaska och etikettens innehåll göras tillämpliga även å utländska maltdrycker. Det synes lämpligt stadga att maltdryck av andra klassen, som införes till riket, ej må från tullverket utlämnas, med mindre den är eller under tillsyn av tullpersonal blivit försedd med etikett, innehållande dels uppgift om namnet å det bryggeri, där tillverkningen skett, dels ock uppgift om varans klassbeteckning. Etiketten bör vidare ej få innehålla benämning, som är ägnad att ge malt-drycken sken av att vara av annan klass än den, till vilken drycken är hänförlig.

Den som säljer importerad maltdryck av andra klassen, vars alkoholhalt ej överstiger 2,8 viktprocent men som icke är försedd med etikett av föreskriven beskaffenhet, bör drabbas av straffansvar.

Beträffande de utländska maltdryckerna torde det emellertid ej vara tillräckligt med det föreslagna försäljningsförbudet och de föreslagna bestämmelserna om etikettering och etiketts innehåll. Fall kan nämligen tänkas förekomma, där sådana maltdrycker försäljes av det utländska bryggeriet direkt till de svenska konsumenterna; importören uppträder ej som försäljare utan endast som förmedlare av leveransen från bryggeriet till köparen. Med hänsyn härtill synes försäljningsförbudet i överensstämmelse med vad som gäller ifråga om exportöl (klass III) böra kompletteras med ett införsel förbud. Emellertid bör införsel och försäljning av maltdrycker av andra klassen med högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent tillåtas i de fall då sådant för närvarande är medgivet i fråga om exportöl. Stadgandena härom återfinnes i förordningen den 1 juni 1923 (nr 141) angående förbud mot införsel till och försäljning inom riket av exportöl. Införsel till riket bör sålunda få äga rum dels av »den som enligt särskilt stadgande äger åt-

njuta tullfrihet för från utlandet inkommande varor», dels i det fall att maltdrycken »medföres såsom proviant å fartyg eller luftfartyg ankommande från utrikes ort», dels »för uppläggning å provianteringsfrilager» dels ock till viss mindre av Konungen fastställd myckenhet av »resande, som ankommer från utrikes ort». Transitering med bantåg eller med luftfartyg i linjefart bör få äga rum (3 §). Försäljning inom riket bör få ske dels för uppläggning å provianteringsfrilager och i övrigt för utförsel ur riket, dels »å apotek för medicinskt ändamål på behörig läkares recept» dels ock »å passagerarfartyg eller luftfartyg, som förmedlar regelbunden persontrafik till eller från utländsk ort» (5 §). Införsel till riket samt försäljning inom riket i annat fall än å apotek bör vidare få äga rum »för vetenskapligt, medicinskt, farmaceutiskt, tekniskt, industriellt eller likartat ändamål» enligt de särskilda bestämmelser som meddelats av Kungl. Maj:t (7 §). Sådana bestämmelser har meddelats i kungörelsen den 27 juli 1923 (nr 341) angående införsel till och försäljning inom riket av exportöl för särskilda ändamål samt i kungörelsen den 27 juli 1923 (nr 342) angående försäljning av spritdrycker, vin och exportöl å apoteksinrättning för medicinskt ändamål.

Göres icke nu nämnda undantag från införsel- och försäljningsförbudet, skulle maltdrycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8 men ej 3,2 viktprocent behandlas strängare än de väsentligt alkoholstarkare maltdryckerna av tredje klassen.

Någon särskild straffbestämmelse för olovlig införsel av maltdrycker av andra klassen med högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent synes icke erforderlig.

Den provisoriska lagstiftningen synes böra gälla tills vidare men samtidigt tidsbegränsas. Nuvarande tillstånd till årsutskänkning av pilsnerdricka löper årligen från den 1 oktober. Enligt nykterhetskommitténs förslag skall vidare samtliga tillstånd till ölförsäljning lämnas för fyraåriga oktoperioder med början den 1 oktober. Med hänsyn härtill och för att nå en lämplig anpassning till en eventuell lagstiftning, grundad på kommitténs förslag, bör giltighetstiden lämpligen begränsas till den 1 oktober 1955.

Såsom kontrollstyrelsen framhållit synes viss tid böra förflyta mellan den föreslagna förordningens utfärdande och ikraftträdande. Å ena sidan bör möjlighet beredas att utförsälja importerade maltdrycker av andra klassen med högre alkoholhalt än 2,8 viktprocent, som redan befinner sig i landet. Å andra sidan bör man emellertid icke uppskjuta förordningens ikraftträdande så länge, att läget kommer att utnyttjas för ytterligare import, medan de svenska bryggerierna såsom kan förutsättas underlåter att släppa ut ett alkoholstarkare pilsnerdricka i marknaden. Med hänsyn härtill synes det lämpligt att förordningen träder i kraft den 1 juni 1953.

I de föreliggande *motionerna* har anförts i huvudsak följande. Propositionen innebure, att nykterhetskommitténs förslag om sänkning av alkoholhal-

ten i maldrycker av andra klassen skulle utbrytas och redan nu göras till föremål för lagstiftning. Ett sådant tillvägagångssätt överensstämde knappast med den praxis, som eljest brukade iakttagas i frågor som befunde sig under utredning. Varken under den tid utredning påginge eller under remisstiden brukade några förslag framläggas inom det område, som utredningen och remissyttrandena omfattade. Utredningsförfarandet kunde icke betraktas som avslutat, förrän remissinstanserna hunnit uttala sin mening om de i utredningen framlagda förslagen. Det måste förutsättas, att vid remissyttranden utarbetande en prövning skedde av kommittéförslaget i dess helhet. Denna prövning borde icke föregripas genom en låt vara provisorisk lagstiftning på en särskild punkt som hade direkt samband med hela det av utredningen behandlade problemkomplexet.

I propositionen uttalades att det ur olika synpunkter syntes olämpligt att, innan kommitténs förslag slutgiltigt prövats, ändra den nu faktiskt tillämpade alkoholgränsen. Risk skulle därigenom kunna uppkomma, att förutsättningarna för prövningen av kommitténs förslag på denna punkt bleve förskjutna. Denna tankegång vore icke övertygande. Det gällde först och främst endast ett återgående till den alkoholhalt som hela tiden varit lagligen medgiven. Dessutom torde den omständigheten, att under tiden intill ärendets slutliga avgörande en maldryck med något högre alkoholhalt än den av nykterhetskommittén rekommenderade funnes i marknaden, icke kunna påverka statsmakternas slutliga ståndpunktstagande. Den åberopade »risken» skulle endast kunna inträda under förutsättning att den starkare maldrycken visade sig motsvara ett utbrett önskemål och att dess försäljning verkligen visade sig icke medföra några ogynnsamma verkningar. En sådan eventualitet torde icke ha avsetts vid propositionens avfattande. Över huvud taget kunde det icke befaras, att lagförslagets bedömande äventyrades av att nu gällande bestämmelser om gränserna mellan maldrycker av olika klasser bibehölles till dess propositionen efter remisstidens utgång hunnit prövas av regering och riksdag.

Utskottet.

Enligt 3 § förordningen den 15 december 1939 angående tillverkning och beskattning av maldrycker indelas maldryckerna i tre klasser. Andra klassen omfattar maldrycker, vilkas alkoholhalt överstiger 1,8 men icke 3,2 viktprocent; samtliga maldrycker av denna klass hänföres i försäljningshänseende till pilsnerdricka enligt förordningen den 11 juli 1919 angående försäljning av pilsnerdricka.

Alkoholhalten i pilsnerdricka som tillverkats här i landet har sedan länge hållits under den författningsenligt tillåtna högsta viktprocenten. Anled-

ningen härtill har varit att bryggerierna frivilligt begränsat alkoholhalten i pilsnerdricka, till en början på grund av spannmålsbristen under kriget och sedermera efter överenskommelse med 1944 års nykterhetskommitté. Endast i fråga om s. k. julöl har gjorts undantag från denna tillämpade begränsning av alkoholstyrkan i pilsnerdricka.

Nykterhetskommittén har i januari 1953 avgivit betänkande med förslag om tillverkning och försäljning av maldrycker, vilket förslag nu remissbehandlas. I betänkandet föreslår kommittén bland annat att maximigränsen för alkoholhalten i pilsnerdricka skall sänkas från 3,2 till 2,8 viktprocent samtidigt som ett starköl med en alkoholhalt av högst 4,5 viktprocent skall få säljas efter samma regler som gäller för svaga viner.

Efter det nykterhetskommittén framlagt ovannämnda förslag har bryggeriindustrien ansett sig löst från överenskommelsen om begränsning av alkoholhalten i pilsnerdricka och förklarat sig ämnat återupptaga tillverkningen av maldrycker av andra klassen med högsta tillåtna alkoholhalt av 3,2 viktprocent. En av anledningarna härtill har varit att ernå ett bättre konkurrensläge i förhållande till importerat öl med nämnda alkoholhalt. I denna situation har i den föreliggande propositionen nr 130 framlagts förslag till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maldrycker av andra klassen m. m. De föreslagna bestämmelserna innebär i huvudsak förbud att tills vidare försälja eller till landet införa maldrycker av andra klassen med en alkoholhalt överstigande 2,8 viktprocent. Undantag skall gälla beträffande bland annat försäljning av julöl. Förbudet kompletteras med vissa bestämmelser angående etikettering av importerade maldrycker av andra klassen. Bestämmelserna avses skola tillämpas från och med den 1 juni 1953.

Som motivering för förslaget har i propositionen anförts bland annat att för att kunna bibehålla möjligheterna att från nuvarande utgångspunkter bedöma nykterhetskommitténs förslag det syns angeläget att icke alkoholhalten i pilsnerdricka nu höjes utan att man ännu någon tid bibehåller den nuvarande faktiska alkoholgränsen. För att icke de svenska bryggerierna skall komma i ett annat läge än de utländska bryggerierna — uttalas vidare i propositionen — synes det lämpligast att reglera frågan genom lagstiftning, varigenom alla parter blir likställda. Beträffande lagstiftningens ikraftträdande har i propositionen framhållits, att å ena sidan möjlighet bör beredas att utförsälja i landet redan befintliga lager av importerade maldrycker men att å andra sidan man icke bör uppskjuta förordningens ikraftträdande så länge, att läget kommer att utnyttjas för ytterligare import, medan de svenska bryggerierna såsom kan förutsättas underlåter att släppa ut ett alkoholstarkare pilsnerdricka i marknaden.

I de likalydande motionerna I: 434 och II: 517 har yrkats avslag å förevarande proposition. Till stöd härför har åberopats i huvudsak, att det skulle strida mot vedertagen praxis att på sätt i propositionen förutsatts

fatta beslut i en fråga, som befinner sig under utredning, samt att det icke kan befaras att förutsättningarna för prövningen av nykterhetskommitténs förslag i förevarande del blir förskjutna, därest nu gällande bestämmelser bibehålles.

Utskottet finner för sin del att starka skäl talar för att, i avbidan på prövningen av nykterhetskommitténs förslag i förevarande hänseende, alkoholhalten i pilsnerdricka fortfarande bibehålles vid högst 2,8 viktprocent eller alltså den högsta styrka som under en lång följd av år faktiskt tillämpats i fråga om det inom landet tillverkade pilsnerdrickat. På sätt departementschefen anfört bör denna reglering lämpligast åvägbringas genom lagstiftning. En sådan åtgärd, vilken sålunda har provisorisk karaktär, kan enligt utskottets mening icke, såsom i de föreliggande motionerna gjorts gällande, ge anledning till invändningar av principiell art, eftersom här är fråga om att i sak bibehålla en anordning, som varit tillämpad sedan länge och även under den tid nykterhetskommitténs arbete pågått. Att den ifrågasatta regleringen skall gälla jämväl importerat öl, beträffande vilket någon begränsning av den legala alkoholhalten icke tillämpats, lärer även ur ett mera formellt betraktelsesätt kunna godtagas, enär angivna utformning av regleringen utgör ett nödvändigt led för en principiellt riktig avvägning av de intressen varom här är fråga. Med hänvisning till det anförda finner sig utskottet höra tillstyrka ifrågavarande proposition. De i ämnet väckta motionerna avstyrkes sålunda av utskottet.

Enligt det föreliggande förslaget skall tillverkare som bryter mot försäljningsförbudet drabbas av straffansvar. Åtal skall dock icke kunna anställas med mindre angivelse från kontrollstyrelsens sida föreligger. Med hänsyn till de praktiska svårigheter, som enligt vad i propositionen upplysts är förenade med att exakt beräkna alkoholstyrkan i olika brygder, vill utskottet understryka vad departementschefen i propositionen anfört därom att angivna svårigheter bör beaktas och att kontrollstyrelsen efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tillämpar bestämmelserna med nödig smidighet.

Utskottet har ej funnit anledning till erinran mot den föreslagna tiden för förordningens giltighet. Utskottet tillstyrker sålunda att förordningen skall träda i kraft den 1 juni 1953 och gälla tills vidare till den 1 oktober 1955. I övrigt föranleder det föreliggande författningsförslaget, vid vars utformning bryggeriindustriens intressen i möjligaste mån beaktats, ej särskilt uttalande från utskottets sida.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 130 samt med avslag å de likalydande motionerna I: 434 av herr Svärd m. fl. samt II: 517 av herrar Cassel och Magnusson, antaga det vid propositionen fo-

gade förslaget till förordning med provisoriska bestämmelser om alkoholhalten i maltdrycker av andra klassen m. m.

Stockholm den 28 april 1953.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjö Dahl, Heüman, Franzon, Gustaf Elofsson, Velander, Ramberg, Söderquist, Snygg, Patrick Nilsson och Johan Persson*; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Orgård, Hagberg i Malmö*, Sjölin, Allard, Strandh, Kärrlander, Henriksson* och Jansson i Aspehoda.

*) Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Franzon* och *Gustaf Elofsson*, som ansett att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 130.

II) av herrar *Velander* och *Hagberg* i Malmö.